

bortfalde. *Brasilien* mente således, det ville være bedst for FN at begrænse sig til de politiske sider af problemet og forberede sig på de vigtige skridt, som skulle tages efter den internationale domstols afgørelse. Der ville da eksistere tre muligheder. Den sydafrikanske regering kunne for det første afslå at efterkomme dommen og ville herved tvinge generalforsamlingen og om nødvendigt sikkerhedsrådet til at træffe passende forholdsregler. Eller Sydafrika kunne erklære, at det ville efterkomme dommen og herved gøre det nødvendigt for generalforsamlingen at ophæve mandatet eller på anden måde løse problemet. Endelig kunne dommen bringe nye aspekter ind i sagen, som generalforsamlingen måtte tage stilling til.

Ceylon var enig med den brasilianske repræsentant i, at en afgørelse af sagens retlige momenter burde stilles i bero på den internationale domstols afgørelse. Denne dom ville være bindende for alle parter efter mandatvilkårenes art. 7. Hvis Sydafrikas regering undlod at efterkomme dommen, ville den udsætte sig for aktion fra sikkerhedsrådets side efter pagtens art. 94, stk. 2, og fra generalforsamlingens side efter pagtens art. 10 og 12. Efter dommen ville generalforsamlingen enten kunne tage det standpunkt, at mandatet eo ipso var ophørt ved krænkelsen af vilkårene for det, eller den kunne ophæve mandatet.

Fra flere sydamerikanske landes side blev der foreslået nedsættelse af en ekspertgruppe til at tage stilling til problemerne vedrørende ophævelse af mandatet og administrationen af Sydvestafrika, indtil området kunne opnå selvstændighed.

Ghanas repræsentant gav udtryk for, at mandatets fortsatte eksistens på baggrund af den internationale domstols responsum fra 1950 måtte være indiskutabel. Han beklagede, at Sydafrika havde afslået at acceptere en FN-tilstedeværelse i området og betegnede nedsættelsen af den såkaldte Odendaal-kommission som en ren farce organiseret for at vildlede FN. Hans delegation havde foretrukket at se FN's tilsynsmyndighed i Sydafrika etableret ved fredelige midler. Da mandatarmagten havde truet med at anvende magt, var det hans opfatelse, at FN selv skulle anvende den nød-

vendige magt for at sikre sin tilstedeværelse i Sydvestafrika.

Syrien mente, at man ikke behøvede at afvente den internationale domstols afgørelse, da man vidste, at den sydafrikanske regering ikke havde i sinde at efterkomme dommen. Såfremt Sydafrika modsatte sig en effektiv FN-tilstedeværelse i Sydvestafrika, burde foranstaltninger til gennemførelse heraf ledsages af sanktioner i overensstemmelse med pagtens art. 41 og 42.

Den *sydafrikanske* repræsentant oplyste, at hans regering var ved at udarbejde et detaljeret memorandum til den internationale domstol, som dækkede næsten alle de aspekter af administrationen af Sydvestafrika, som var omtalt i det liberiansk-æthiopiske indlæg. Dette memorandum ville blive indgivet til domstolen i begyndelsen af 1964. Den sydafrikanske repræsentant sluttede med at sige, at hans delegation fortsat ville deltage i debatten om Sydvestafrika, såfremt det tjente et nyttigt formål og under iagttagelse af sub-judice-princippet. Sydafrika havde aldrig påstået, at Sydvestafrika var undergivet dets udelukkende kompetence i art. 2, stk. 7's betydning, men det havde også stedsse været Sydafrikas standpunkt, at Folkeforbundet ikke havde overført sine tilsynsbeføjelser til FN i 1946.

USAs repræsentant udtalte, at problemets kerne var, at den sydafrikanske regering udstrakte sin diskriminerende racepolitik til et mandatområde og herved tilsidesatte sine forpligtelser over for områdets befolkning og ignorerede verdensoffentligheden. Hans delegation var modstander af enhver deling eller annektion af Sydvestafrika uden dets befolknings samtykke. Han tillagde generalforsamlingens beslutning om at etablere en FN-tilstedeværelse i Sydvestafrika stor betydning og var skuffet over, at den sydafrikanske regering ikke havde givet samtykke hertil.

Den *britiske* repræsentant fandt, at man burde afvente den internationale domstols afgørelse. I mellemtiden var der imidlertid et skridt, Sydafrika kunne tage uden større vanskelighed, og som hverken ville komme i strid med domstolens afgørelse eller Odendaal-kommissionens forslag, nemlig at acceptere udsendelsen af en FN-repræsentant med henblik på teknisk bistand til